

HAYATIN BOŞLUK KABUL ETMEDİĞİ NOKTADA İNTİHAR

İnsan, bir imtihan hayatındadır. İmtihanın her anı bir olmayabilir. Normal günlük yaşamımızdaki imtihanlarda bile bazen bildiğiniz yerlerden gelen sorularla mutlu olur bazen de bilmediğiniz konularla muhatap olur canınız sıkılabilir.

Hayatımız da böyle değil mi? Günlük koşuşturmalar içinde sevindiğimiz ve üzüldüğümüz anlar olabilmektedir. Sevinçlerimiz bize mutluluk, üzüntülerimiz ise karamsarlık vermektedir. Aslında bu durumlar bir imtihan dünyası için yaşanılması normal olan hallerdir. Zaman zaman bizler imtihan hayatının bu noktasını unutarak kendimizi karşılaştığımız can sıkıcı meselelerden dolayı bedbaht bir hale sokabilmekteyiz.

Allah Teâlâ, “Biz insanın kaldıramayacağı yükler yüklemeyiz” (Bakara Suresi, 2/286) buyurmaktadır. Demek ki insanın günlük hayatta işlerimizde kullandığımız aletler gibi bir istiap haddi bulunmaktadır. Yaratan Rabbimiz hiçbirimize adaletin bir tecellisi olarak gücümüzün üstünde bir yük yüklememektedir. Karşılaştığımız problemlerde aklımıza ilk gelmesi gerekenin aslında bu olduğunu bilmek ve mücadeleye devam etmek gerekmektedir. Gücünün farkında olmayan kişiler, içinde bulundukları durumdan çıkışın ancak hayatlarına son vermekle olabileceğini düşünmektedirler.

Toplumda ara ara insanların hayatlarına son verdikleri görülmektedir. İntihar edenlerin hem normal halktan biri hem de bilgi ve becerileriyle temayüz etmiş kişilerden olduğu tespit edilmektedir. İntihar etmede kişide bilgi seviyesinden ziyade dünyanın bir imtihan hayatı olup-olmadığını bilme etkili olacaktır. Siz pozitif ilimleri çok iyi bilirken manevi dünyanızı ihmal ederseniz sıkıntılı zamanlarınızda yardımcı olabilecek, çıkış yolu sağlayabilecek bir unsur devre dışı bırakmış olursunuz.

Rasûlullâh (s.a.v.) de Mekke’de Peygamberlikle görevlendirildiği ilk zamanlarda bir ara vahiy kesilmişti. (Buhârî, Bed’ül-Vahy, 1) “Müşrikler, Muhammedi Rabbi terk etti” (Müslim, Cihâd ve’s-Siyer, 106) diye alay etmişlerdi. Allah Rasûlü de bu ifadelerden dolayı çok müteessir olmuş ve dağlara çıkmıştı. Kendisi vahyin olmadığı bir ortamda ölüm daha iyi diye düşünüyordu. Ama arkasından ayetlerin inmeye başlamasıyla rahatlamıştı. Medine döneminde çölde yaşayan ve İslâm’ı çok iyi bilmeyen bedevilerden bir kısmı Peygamber (s.a.v.)’i görmeye gelmişlerdi. Ancak Medine’nin havası onlara çok sıkıcı gelmiş, Allah Rasûlü’ne de bunu söyleyememişler ellerini kesmek suretiyle intihara yeltenmişlerdi.

Yukarıda zikredilen olaylar aslında bize bazı öğütler vermektedir. Allah Rasûlü buhranlar içindeyken gelen vahiyle rahatlamıştır. Kendisine çıkış yolunu bizzat Allah Teâlâ göstermiştir. İnsanın duygu ve düşünce olarak kendini aciz hissettiği zaman mutlaka yaratan Rabbine sığınarak bir çıkış yolu bulabileceği buradan bize öğretilmektedir. Hz. Peygamber (s.a.v.)’in hayatı dikkatlice okunduğu zaman onun yaşadığı birçok olayın yaşanma hikmetlerinin olduğu görülecektir. Her bir yaşanan olayda bizler için değerli hikmetler ve dersler bulunmaktadır.

İmam-ı Şâfiî, “Hakkın boş bıraktığı yeri batıl doldurur” demektedir. İntihar eden insanların yaşantılarında mutlaka bir şeylerin boşluğu vardır. Çünkü boş bırakılan alana şeytanın ve nefsin isteğiyle hayatımıza son verme düşüncesi hâkim olmuş ve Allah korusun fiiliyata yansıtılmış olunabilir.

Bu noktada, pozitif ilimlerin yanında manevi dünyayı önemsememiz gerekiyor. İnancı güçlü olan ve başına gelen musibetlerin yaratanın takdirinde olduğunu bilen hiçbir insan intihar noktasına gelmemelidir. Başa gelen sıkıntı her ne olursa olsun mutlaka

onu verenin de Rabbi olduğunu bilir ve rahatlar. Çünkü Allah bazen kullarının başlarına musibetleri vererek de onların kendisine olan sevgilerini ölçmektedir. Peygamber (s.a.v.), “Allah kimin hakkında hayır dilemişse onu imtihan eder” (Buhârî, Merda, 1) buyurmaktadır. Biz bile günlük hayatımızda sevdiklerimizin sevgilerinin gerçek olup-olmadığını kontrol etmiyor muyuz?

Allah, insana canı emanet vermiştir. Canımızın sahibi odur. Biz, kendi canımıza kıyarak aslında onun iradesine karşı gelmekteyiz. Veren de, alan da o olduğunu bilmek durumundayız. Alın yazımızı onun vermiş olduğu irade ile onun yoluna amade kılmayı başarmalıyız. Değilse hem dünyamızı hem de ahiretimizi heba etmiş oluruz. Hayatta önemsemiğim bir cümle vardır. “Nasrettin hocaya kader nedir diye sormuşlar. O da hiç benim dediğim olmuyor ki demiş.” Bizler yaratanın bize verdiği can emanetini aldığımız değerde ve onun rızasına uygun bir yaşantıyla değerlendirerek murat ettiği son nefese kadar korumalıyız. Ne mutlu, her an nefesine hâkim olan, sıkıntılar karşısında canını canların canı uğrunda muhafaza edebilenlere.